Första namnet är *Vigils*; förleden kan givetvis vara *Vi-* eller *Vig-*. **kirhimr** är sannolikt en klumpig skrivning för ett mansnamn *Gæirhialmr*, känt från den uppländska inskriften L 608 Husby-Lyhundra (**kirialmr**). Jfr *Vighialmbr* Sö 209, *Vihialmr* Sö 37. Om namnet *Guðbiorn* se Sö 177. Det är möjligt, att, såsom Brate förmodar, mellan 50 **n** och 53 **b** intet varit ristat, på grund av stenytans knottrighet, och att ristarens namn sålunda har varit *Biorn*. Men sannolikare synes vara, att namnet varit sammansatt, med en kort förled.

34—39 **burþur** är felristning för **bruþur**.

Ristningen är rätt klumpigt utförd. Den erinrar i ornamentiken om Sö 258.

242. Stav, Västerhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 121.

Litteratur: Rapport från länsman L. E. Norman $^{31}/_{10}$ 1885 (ATA); Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria 7 (1889), s. 4 f.; G. Westerin, Västerhaninge och Muskö socknar (i: Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria 9, 1897), s. 163.

Avbildningar: Westerin, teckning (a. a.); Brate (ATA).

I skrivelse till Konungens Befallningshavande i Stockholms län den 31 okt. 1885 anmäler länsmannen L. E. Norman, att »Nämndemannen Per Erik Pettersson i Staf, Westerhanninge socken, hos mig anmält, att en större sten blifvit funnen på hans ägor å så kallade Svartängen invid Stafs by, cirka 400 fot från gården, vid plöjning på en äng, som varit odlad för omkring 15 år sedan, liggande 6 tum under jorden, i samma riktning, som en sannolikt der förut varande väg, emedan en 8 fot bred stenläggning förut funnits omkring 1200 fots längd, som är bortförd, men ingen sten af större beskaffenhet, än att en person kunnat lyfta den. Nämnde sten hemforslades den 20 dennes under yrväder, då den var bemängd med jord och snö, och inlades till bro vid Petterssons stall, der den ännu qvarligger; men sedan den blef rengjord så befans det vara en runsten, 9 fot lång, 3 ½ fot bred och 1 fot tjock, med runor endast på en sida». Stenen restes sedermera på jordägarens gårdstomt, tätt invid landsvägens västra sida, med inskriften vänd mot Ö åt vägen och den där nedanför liggande ängen, där stenen hittades.

I likhet med runstenarna vid Torp (Sö 229, 230) och vid Skogs-Ekeby (Sö 241) har Stavstenen tydligen haft sin plats invid en forntida väg och, märkligt nog, vid en mera lågt liggande del av vägen.

Höjd 1,94 m., bredd 0,86 m. (nedtill)—1,06 m. (mitt över korset). Ristningen är mycket tydlig och väl bevarad.

Inskrift:

+ **auþa** + **raisti** + **stain : at : haralt · buata · sin : auk · fastlauk · at** + **faþur sin**

Auða ræisti stæin at Harald, boanda sinn, ok Fastlaug at faður sinn.

»Öda reste stenen efter Harald, sin make, och Fastlög efter sin fader.»

Till läsningen: Stungna runor finnas ej. I 2 **u** finnes ej ristad hst; som sådan tjänstgör en naturlig remna i stenen.

Stenen är rest av två kvinnor, den dödes hustru och hans dotter. Liknande Sö 14, 213.

Ornamentiken erinrar starkt om Sö 232; även runformer och skiljetecken äro desamma.

Om mansnamnet *Haraldr* se Sö 179, om *Fastlaug* E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 101. Kvinnonamnet *Auða* är känt från två sörmländska inskrifter (även Sö 60), en uppländsk (L 753), en västgötsk (L 1672) och en småländsk (L 1247).